

Men, goda! följ mig du! — Med lugn i alla skiften
Jag räcker dig min arm . . . den domnar först i griften.

Ännu i tanklös ro en lidande natur,
På gränsen vacklande af menniska och djur,
Den späda varelsen begär blott dessa båda:
Utvecklas utan tvång, och hårdas utan våda.
Så, nyss i dvalan störd, ej än i redig sans,
Halföppnar slumraren sin blick mot dagens glans,
Och sluter den, och säll bland drömmar åter famlar.
Snart lidande och tvång sig till en känsla samlar;
Ur tanklöshetens natt, som småningom förflyr,
Ett anande förnuft i dunkel dagning gryr,
Och bildar till en värld, likt första morgonstrålen,
Med färglös grundning blott de närmsta föremålen.
Ej kedjande ännu begreppens sammanhang,
Men viljande, och röjd, och öfver djurets rang,
Den späda själens kraft i bojorna arbetar
Och mellan godt och ondt med vaknad oro letar,
Upptäcker likheter och skapar deras namn,
Och njuter icke blott, men fägnar ock den famn,
Som ger ett älskadt hägn — och icke endast qvider,
Men tecknar ock sitt qual, då hennes känsla lider.
Nu, mödrar! af er hand, ej klemig och ej hård,
Maschinens lägre lif ej askar blott sin vård:
Det blir ert ömma kall, att leda känslans irring,
Att jollra tanken fram ur sinnenas förvirring:
Men ömmare ännu mot egensinnets drift,
Passionens vilda frö och afundsandans gift,
Använden edert nit och edra suckar höjen! —
Ja! nu, i lifvets Maj, den späda telning böjen,
Nu rikten denna stam! Af åldern hård en gång,
Han gäckar eder vård och konstens sena tvång.
En aldrig seglare, kring bygdens lugna vikar,